

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1260/2014
28.01.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Е.М. и др, због кривичног дела неовлашћеног стављања у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези са чланом 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Е.М. – адвоката Б.К., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Суботици К бр.108/13 од 20.12.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.357/14 од 21.05.2014. године, у седници већа одржаној дана 28. јануара 2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Е.М. – адвоката Б.К., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Суботици К бр.108/13 од 20.12.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.357/14 од 21.05.2014. године, у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Суботици К бр.108/13 од 20.12.2013. године, окривљени Е.М. је, поред осталих окривљених, оглашен кривим да је извршио кривично дело неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези са чланом 33. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од три године и шест месеци. На основу члана 63. став 1. КЗ, окривљеном је у ову казну урачунато време проведено у притвору од 13.09.2010. године до 21.06.2012. године.

Истом пресудом, окривљени Е.М. обавезан је да са осталим окривљенима солидарно надокнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд донети посебно решење, те да на име паушала плати износ од 15.000,00

динара, у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.357/14 од 21.05.2014. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Суботици и бранилаца окривљених Н.Ш., Ф.Р. и Е.М., а пресуда Вишег суда у Суботици К бр.108/13 од 20.12.2013. године, потврђена.

Бранилац окривљеног Е.М. – адвокат Б.К., поднела је захтев за заштиту законитости само против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.357/14 од 21.05.2014. године, с тим што из образложења произилази да је захтев поднет и против првостепене пресуде, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, не наводећи конкретно о којој повреди се ради, при чему из образложења произилази да правноснажне пресуде побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, те због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног Е.М. ослободити од оптужбе или да укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости, у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП је неоснован, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, бранилац окривљеног Е.М. у захтеву за заштиту законитости наводи да је другостепени суд потврдио првостепену пресуду која се искључиво заснива на транскриптима телефонских разговора, и поред тога што није на несумњив начин утврђено да је у питању управо глас окривљеног Е.М., те дакле, изнетим наводима указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости, по оцени овога суда, нису основани.

Наведена битна повреда одредаба кривичног поступка постоји у случају када је судска одлука заснована на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати.

Бранилац окривљеног Е.М. у захтеву за заштиту законитости указује да се правноснажна пресуда не може заснивати на доказном материјалу

изведеном у току поступку – на телефонским транскриптима који су настали вршењем надзора и снимањем телефонских и других разговора окривљеног Е.М. и осталих окривљених.

Међутим, према стању у списима, надзор и снимање телефонских разговора окривљеног Е.М. вршен је по наредбама надлежног истражног судије – истражног судије Вишег суда у Суботици које су издате у периоду од 07.04.2010. до 20.09.2010. године, те које је обавио надлежни орган МУП-а РС, ПУ у Суботици, а све сагласно одредби члана 504ж став 1. ЗКП ("Службени гласник РС", бр. 58/2004 ... 72/2009), који се примењивао у време издавања ових наредби. Из свега наведеног произилази јасан закључак да побијане пресуде нису засноване на доказу на коме се према одредбама ЗКП не могу заснивати, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости.

На исту повреду одредаба кривичног поступка, бранилац окривљеног Е.М. указивао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени, ове жалбене наводе оценио је неоснованим и у образложењу пресуде Кж1 357/14 од 21.05.2014. године, на странама 4 и 5, изнео јасне разлоге због чега у потпуности прихвата образложење изнето у првостепеној пресуди у односу на валидност извођења овог доказа, те стога Врховни касациони суд у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Како је другостепени суд на страни 5 своје одлуке изнео јасне разлоге и због чега прихвата као правилан став изнет у првостепеној пресуди – да је одбрана окривљеног Е.М. у делу у којем тврди да снимљени глас није његов, неоснована, истичући да је управо путем вештачења утврђено да је спорне разговоре водио окривљени Е.М. са осталим окривљенима, то и на ове разлоге Врховни касациони суд упућује у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Е.М., у делу којим се указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, одбијен је као неоснован, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

Бранилац окривљеног Е.М., у захтеву за заштиту законитости истиче и да је правноснажном пресудом учињена повреда закона на штету окривљеног, а с тим у вези наводи да у току првостепеног поступка није донето решење о испитивању сведока Н.П., већ је одређено испитивање сведока по имену О.С., дакле указује се на повреду одредаба чланова 367. и 368. ЗКП које се односе на овлашћења председника већа у току руковођења главним претресом, те на овлашћења већа у току главног претреса. Осим тога, бранилац у захтеву истиче и да у односу на окривљеног Е.М. не постоји ни један доказ да је извршио предметно кривично дело, те дакле указује и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа.

Наведене повреде, по оцени овога суда, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представљају разлоге због којих је дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Наиме, одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тач. 1. и 4. и тач. 7. до 10. и став 2. тачка 1, члана 439. тач. 1. до 3. и члана 441. ст. 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и у поступку пред апелационим судом.

Како у осталом делу бранилац окривљеног Е.М. указује на повреду закона из члана 367. и 368. ЗКП и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, те погрешну оцену доказа, које повреде не представљају разлоге због којих је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима и њиховим браниоцима, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни касациони суд у овом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбацио као недозвољен, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП.

Са свега изложеног, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.